

[Hans Knudsen.]

punkt var det foreliggende forslag udtryk ikke for hans opfattelse, men for den opfattelse, som den øvrige del af regeringen havde. Nu er det foreliggende forslag ikke mere et regeringsforslag, men et privat indgivet forslag med det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen som medforslagsstiller. Er det stadig sådan, at det ærede medlem er enig med mig og mit parti i, at den ubegrænsede skattefradragsret er en hindring for at få det bedre skattesystem, som kan fordele skatterne mere retfærdigt, og vil det ærede medlem være med i en realitetsdrøftelse af en ændring af fradragsreglen, selv om det ikke skulle blive den fuldstændige ophævelse, som det ærede medlem i marts måned var tilhænger af? Det forekommer mig, at det vil klare begreberne en del, ikke mindst på baggrund af forskellige udtalelser fra det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen under den sidste valgkamp, hvis vi får fastslået helt præcist, hvilket standpunkt det ærede medlem står på i dag.

Jeg finder iøvrigt ikke anledning til på nuværende tidspunkt yderligere at beskæftige mig med det foreliggende forslag. Jeg er mere tilbøjelig til at afvente det af den højtærede finansminister bebudede forslag, der, såvidt jeg forstår, kan ventes allerede i indeværende folketingssamling. Jeg skal dog ikke have noget imod, at vi allerede på nuværende tidspunkt nedsætter et udvalg, der kan behandle begge forslagene.

Poul Møller: Dette forslag er en reprise, og der er vel derfor ikke noget at sige til, at det høje ting ikke møder så fuldtalligt op ved denne gentagelse af forestillingen fra i foråret. Det er naturligvis heller ikke meningen, det skal være en gentagelse. De to partier fremsatte i foråret nøjagtig det samme forslag, og jeg gjorde på mit partis vegne nogle principielle bemærkninger; der er nu ingen grund til at trætte tinget med gentagelser heraf. Som følge af de to valg, vi stod overfor, og den folkeafstemning, vi skulle have i maj måned, lykkedes det ikke at få dette forslag bragt til udvalgsbehandling. Jeg skal i dag kun beskæftige mig dels med de ting vedrørende forslaget, som jeg synes blev afklaret under den første behandling, vi havde i foråret, den 23. marts, dels med det, der er sket under valgkampagnen,

hvor disse skattepolitiske problemer jo fik en meget central placering; man tør sige, det i særdeleshed skete under den sidste valgkampagne, hvor skattepolitikken var et af de vigtigste problemer.

Det, der skete under denne valgkampagne var, at det blev manifesteret, at der i dette høje ting måtte blive politisk flertal for at bevare skattefradragsretten, som den er. Både venstre, konservative, radikale og retsforbundet afgav under denne valgkampagne højtidelige erklæringer om, at der ikke kunne pilles ved skattefradragsretten. Jeg synes også, det er vigtigt for den nye regering og for den højtærede finansminister at lægge mærke til det, thi det forslag, vi i dag behandler, samt dets forudsætninger, som kom til udtryk i fremsættelsestalen den 6. marts, bygger på fradragsrettens bevarelse, medens skattelovskommissionens betænkning og arbejde, som det ærede medlem hr. Hans Knudsen også omtalte, bygger på den ganske bestemte forudsætning, at fradragsretten skal bortfalde og bortfalde fuldstændigt. Det klarer meget, synes jeg, om man gør sig klart, at der ikke er politisk flertal for en skattereform, der ændrer skattefradragsretten, og at dette blev fastslået under den valgkamp, hvor dette problem var blevet et centralt emne.

Det klarer også meget, at socialdemokratiet selv under den sidste valgkamp udviste en nærmest hektisk aktivitet for netop på dette område at tage forsvarlig anstand overfor skattelovskommissionens arbejde. Når man fra vor side udtalte eller blot antydede, at det nuværende regeringsparti delte de synspunkter, som skattelovskommissionen havde fremsat vedrørende skattefradragsretten, fik vi fra højeste sted indenfor socialdemokratiet, fra den nuværende højtærede statsminister, offentligt stempel for, at vi var løgnagtige, uærlige, tarvelige, gemene og hvad ved jeg. Sandheden er jo, at inden hanen galede tredje gang, eller i hvert fald inden valgklokkerne lød i september måned, havde socialdemokratiet svigtet sin principielle indstilling til skattelovskommissionens arbejde og til skattefradragsretten. Sandheden er, at med det ændringsforslag, som fremkom — om det var i Herlev eller Buddinge, kan jeg ikke huske, men det var et sted ude i Gladsaxe-kredsen, hvor den nuværende højtærede